

Barbora Kodříková

Mia Dashwoodová – Achten život!

VYDALO MEA 2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

Barbora Kodříková

**Mia Daschwoodová
- Ach ten život !**

Autor: Barbora Kodříková

Grafická a technická spolupráca: Michal Ličko, Eva Hrbatá

Edícia: MEA 2000 o.z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-89515-22-6

*„Tolko spôsobov, toľko rozmanitosti, toľko dokonalosti
a nedokonalosti, tisíce teenegeriek... ale iba jedna
Mia Dashwoodová.“*

Vpálila som do učebne angliny. Neohrabane som sa zložila do lavice v rohu miestnosti. Učiteľ tam ešte nebol. Potešilo ma to, lebo dnes som dost' meškala.

Patrila som medzi outsiderov. Nič nezvyčajné, keďže som sa od všetkých výrazne odlišovala. Vlastne som bola nenormálne rada, že som medzi nich nezapadla.

Na angline sme celý mesiac preberali Shakespeara. Dnes konkrétne tragédiu Romeo a Júlia.

„Slečna Dashwoodová?“ - oslovil ma anglinár.

„Áno?“

„Mohli by ste mi povedať, ako ste pochopili Romeov výrok 'Sám seba opustil som. Už ma niet. Tu nie som.'?“

„Jednoducho.“ - odkašľala som si.

„Podľa mňa by sa Romeo videl radšej v koži hocikoho iného, len nie vo svojej. Tá neopätovaná láska k Rozalíne ho ničí, doslova zabíja.“

Anglinár sa otočil na druhú stranu miestnosti.

„Pán Morrison?“

Edgar sa na mňa pozrel a vzápätí sa s úškrnom otočil naspäť k učiteľovi.

„Je mi ľúto, ale so slečnou Dashwoodovou nemôžem úplne súhlasiť. Proste... Romeo je v tom až po uši. Je zaľúbený, nespoznáva sa. Z tej lásky k Rozalíne úplne šalie. Toto tým chcel podľa mňa povedať. Na druhej strane má slečna Dashwoodová pravdu. Je isté, že tá neopätovaná láska ho ničí, doslova zabíja.“

Anglinár sa spokojne usmial.
„Je tu niekto, kto má ešte iný názor ako slečna Dashwoodová a pán Morrison?“
Nikto sa neozval.
„Pán Morrison,“ - oslovil anglinár už po druhý krát Edgara. „Môžete mi odpovedať ešte na jednu otázku?“
Edgar prikývol. „Pochopiteľne.“
„Pamätáte si ešte Benvoliov výrok z prvého obrazu v prvom dejstve?“
Edgar sa zamračil. „Myslíte ten 'Kde najviac hľadáš, nájdeš najmenej'“
„Presne ten. Ako ste ho pochopili?“
„Je to prosté. Benvolio tým chcel povedať, že od tých ľudí, od ktorých očakávame, že nám budú rozumieť a mať nás radi, sa toho málokedy dočkáme. Sklamú nás. A naopak tí, od ktorých to najmenej čakáme, nás veľakrát pochopia a majú nás radšej ako tí druhí.“
„A, slečna Dashwoodová, váš názor?“
Sklopila som oči. Rukami som od rozčúlenia kľúčovite zvierala okraje lavice.
„Žiaľ, musím súhlasiť s pánom Morrisonom.“
Vedela som, že učiteľ si isto neodpustí dáku poznámku.
„Aká vzácna zhoda, priatelia. Vy dvaja sa málokedy zhodnete. Vlastne,“ - zamyslel sa a potom pokračoval -
„som presvedčený, že toto je prvýkrát, čo ste sa vy dvaja úplne zhodli.“
Edgar sa ponuro zasmial. Ja som zúrila. Bolo také ponižujúce pred všetkými súhlasiť s tým namysleným idiotom! Od rozčúlenia som celá horela.

Farba mojej tváre sa v okamihu zmenila z porcelánovej na červenú. Dávalo mi obrovskú námahu, aby som nevybuchla. Myslela som, že tú lavicu asi rozdrvím, tak silno som ju zvierala. Za chvíľu ma z toho začali bolieť ruky. Pustila som ju. Pomaly som sa vystrela a snažila sa pokojne dýchať. Bolo to zbytočné. Každou sekundou som zúrila viac a viac. Nevedela som sa dočkať, kedy konečne zazvoní a ja odtiaľto vypadnem.

Keď zazvonilo, vstala som tak rýchlo, až som skoro prevrátila celú lavicu. Nahádzala som si do tašky všetky knihy a čo najrýchlejšie, síce nemotorne, som sa odtiaľ pratala von.

Nevnímajúc som sa hnala dlhou chodbou a zastala som až pri mojej skrinke. Oprela som sa čelom o jej kovové dvere. Boli chladné a to som práve potrebovala. Dvere ma príjemne chladili a moje rozčúlenie už povolovalo. Dokonca som začala normálne dýchať.

Vyhádzala som z tašky nepotrebné knihy a vymenila ich za tie, ktoré budem potrebovať. Zamkla som skrinku a pobrala sa smerom k učebni franiny.

Len čo som sa otočila, zbadala som pár centimetrov odo mňa stáť Edgara Morrisona. Pozeral sa priamo na mňa. Zazrela som naňho. Najradšej by som mu v tej chvíli vyplazila jazyk ako dvojročné decko. Obišla som ho, no nestihla som spraviť ani dva kroky, keď ma chytil za lakeť a znemožnil mi tak pohnúť sa ďalej.

„Pusti ma“ - zavrčala som - „Hneď.“

Stále ma držal, tak som sa šklbla a pokúsila sa tak oslobodiť môj lakeť z jeho zovretia. Chytil ma ešte silnejšie.

„Dashwoodová, očividne nevieš znieť, že niekto by mohol byť rovnako inteligentný ako ty“ - hovoril trpkou, ale na tvári mal ľahostajný výraz.

„Dofrasa, pusti ma!“ - zopakovala som tento krát s väčšou zlosťou.

Pocítila som, že môj lakeť už nezviera tak silno. Zovretie za chvíľu úplne povolilo, až ma napokon pustil.

Pohla som sa ďalej. Dobehol ma a postavil sa priamo pred mňa, aby som nemohla prejsť.

„Uhni!“ - zvraskala som.

Ignoroval ma. Ani sa nepohol. V žilách sa mi opäť začala búriť krv a zrýchlil sa mi tep. Bola som vytočená ešte viac ako na angline.

„Dočerta!“ - zakliala som - „Vypadni!“

„Najprv mi odpovedz.“

„Ty si už úplne osprostel. Láskavo odstúp a nechaj ma prejsť.“

„Odpovieš mi?“

„Cs“ - odfrkla som posmešne. „Odkedy majú namyslenosť a inteligencia dačo spoločné?“

Zaškrípala zubami.

„Aspoňže inteligencia a predsudky idú spolu dokopy, však, Dashwoodová?“

Venoval mi jeden dlhý pohľad. Potom sa bez slova otočil a odkráčal preč. Ostala som tam stáť asi minútu, kým som opäť nezačala normálne dýchať a rozčúlenie trochu nepovolilo. Potom som sa pohla rovnakým smerom, ako odkráčal Edgar, do učebnej franiny.